

UFO OBSERVATÖREN

NR. 6

JUNI

1983.

Spøkelset som arbeidet overtid

Enten du tror på spøkelseshistorier eller ei, så er det et faktum at de i århundrer har fremkalt både glede og grøss og gitt rik næring til fantasien. Her har vi beretningen om et gjenferd i moderne utgave. Det gikk slett ikke igjen i mørke kroker i et gammelt hus; det holdt til i korridorene i en strømlinjet forretningsgård. Det ble sett og hørt av en gruppe ganske alminnelige mennesker som aldri hadde drømt om at de skulle komme ut for noe overnaturlig. Enten det virkelig hendte eller bare var noe de fantaserte om, så var virkningen på disse kvinner og menn iallfall reell nok — grufullt reell.

AV CLAIRE SAFRAN

DER VAR DEN IGJEN! Lyden av fottrinn som beveget seg langsomt forbi kontoret hans. En dør ble åpnet lenger nede i korridoren. Så knirket det i en stol, som om noen nettopp hadde satt seg godt til rette.

Nick Ramon arbeidet overtid, for han holdt på med en rapport som det hastet med å få ferdig. For en time siden var alle de andre gått fra kontorene i Community Development Corporation, en velferdsorganisasjon i Brownsville i Texas. Kanskje noen av dem var kommet tilbake?

Nick skjøv stolen bakover, gikk ut i korridoren og kikket inn i det ene etter det andre av de små, vindusløse kontorene som lå på rekke og rad. De var tomme — som de hadde vært de andre gangene han hadde hørt mystiske lyder. Inngangsdøren og bakdøren var låst. Da han tittet ut av vinduet i resepsjonen, så han ikke

annet enn bilen han hadde parkert foran den lange, lave kontorbygningen.

— Du har arbeidet for stridt, sa han til seg selv. Nick Ramon er administrerende direktør i CDC; han er en nøktern mann med god utdanning og vant til å stelle med de vanskelige problemene som knytter seg til gjennomføring av byggeprosjekter for folk med lave inntekter. Han visste godt at det kan knirke i hus, selv i nybygg; de sukker i vinden og stønner når veggene utvider seg eller trekker seg sammen under vekslende temperaturforhold. Før eller senere ville han nok finne en rimelig forklaring på uhyggen, tenkte han.

Noen måneder før, i oktober 1981, hadde Nick Ramon ledet en tilstelning i en park i Brownsville som ledd i en innsamlingsaksjon, og etterpå hadde han og hans kone Karen og fire andre kjørt tilbake til konto-

ret for å stable vekk utstyret og telle de innkomne pengene. Det var blitt nesten midnatt mens de satt ved konferansebordet. Plutselig merket Nick at det var noe i nærheten, et eller annet som var på vei inn mot kontoret. Han husket at han hadde låst inngangsdøren, men i den åpne kontordøren så han nå en tåket, gråsvart fremtoning. — Den var over én åtti høy, sier han. — Jeg kunne se det ovale omrisset av hodet og formen på skuldrene; derfra gikk en slags kropp rett ned. Om den hadde armer eller ben, så kunne jeg i hvert fall ikke se dem.

Nick glippet med øynene, men fremtoningen var der ennå. Han så et forbauset uttrykk i ansiktet til sin venn Ruben Quintanilla, og spurte ham: — Så du det der?

(fortsettes side 3)

AKTUELLE SAKER

for

>>> FELTFORSKERE OG ANDRE MEDARBEIDERE

UTGIVER: REGION ØST,
Bernt Ankers.gt.5.
OSLO 1.(02)11 47 50.

UFO-OBSERVATØREN- - - - -

INNHold:

- side 2: leserinnlegg v/WILLY PETTERRSON
- side 3: spøkelseshistorie
- side 4: Om kulelyn.
- side 6: oppførsel hos kulelyn.
- side 8: Saken fra GROENDAL RESERVE
- side 15: De to leende HUMANOIDENE i BEDARRIDES.
- side 18: Merkelige radioaktive huller, og UFO's plager ranch område.
- side 19: Ufo og religion.
- side 26: Nytt fra DATA OG INFORMASJONS OG UTVIKLINGS- AVDELINGEN.
- side 27: Fra Danmark
- side 29: ST. HANS MESSEN I TRONDHEIM
- side 30: ANNONSE.
- side 31: FOTOSPALTE.
- side 32: Annonse

**JEG
MENER**

Kjære leser!
Skriv til oss og si
din mening om aktu-
elle saker som opptar
folk i området der du
bor.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Vi etterlyser debattinnlegg fra
våre lesere. Adressen er:

NIVFO-REGION ØST.
BERNT ANKERS.GT. 5.
OSLO !.

LESERINNLEGG

i forbindelse med MAI- nr. av UFO-
OBSERVATØREN'S avisutklipp med tekst:
"UFO OVER DRAMMEN"

NIVFO

Jeg har en kommentar til utklippet fra DT og BB. at UFO over DRAMMEN ganske enkelt er fly, er vel en litt for enkel påstand etter min mening. Det er sikkert riktig alt vedkommende skriver om innflyvningsrutene til FORNEBU o.s.v.. Men han kan vel ikke uten videre påstå at alt som observeres er fly. Det har vel ikke vært mer enn et par observasjoner i det siste her fra DRAMMEN som har vært av interesse, men til gjengjeld kan man ifølge vitnene fullstendig utelukke fly. Disse bor forøvrig rett under innflyvningsruta, og bør derfor ha kjennskap til hvordan et fly oppfører seg. Ta f.eks. observasjonen til HANS A. HELGELAND. En lysende firkant, stillestående i en halv time, riktignok rett over radiofyret på KONNERUD, for deretter å aksellerere mot KONGSBERG? Hvis HELGELAND virkelig så det han påstår, må jo dette ha vært en uhyre sjelden flytype. Personlig tror jeg ikke normale mennesker melder frs til avisene hvis de selv mener det er mulighet for at det kan være fly de har observert. Jeg mener at denne artikkelen absolutt vil hindre publikum i å melde fra om uforklarlige ting som observeres. Jeg vet ikke hvem "expert" som har kommet til denne konklusjon, men det hadde kanskje ikke vært dumt å fått snekret sammen en kommentar fra NIVFO og overlevert vedkommende avis? Det kan iallfall bli interessant å se om dere får flere kommentarer.

MED HILSEN

WILLY PETTERSON

du KAN
- hvis du VIL

- Det løser!

Ruben nikket. Men den skikkelsen han skildret senere, var utflytende, mer som en skygge. Da de kikket bort på døren igjen, var fremtoningen forsvunnet. Hele gruppen tok en rask runde gjennom de andre kontorene, men fant ikke noe merkelig.

Dagen etter ba Nick Ramon en av sine medarbeidere om å stå i døråpningen og innta forskjellige stillinger. De vindusløse kontorene er utstyrt med lysstoffrør som gir presis samme belysning natt og dag, men de to mennene klarte ikke å rekonstruere det de hadde sett kvelden før.

Neste formiddag innkalte Nick hele personalet til et møte. Han spurte uten dikkedarer: — Har noen av dere sett eller hørt noe her i huset som dere syntes var unaturlig?

Fem-seks hender føk straks i været. I tre timer satt personalet og snakket om lyder, om en underlig kulde som aldri ville gi seg i et av kontorene på baksiden av huset, om en ubehagelig lukt. — Som sovel, sa en. — Som et lik, sa en annen. Nicks sekretær Estela Von Hatten hadde merket at det sto noen bak henne, men det var ingen der da hun snudde seg for å se hvem det var. Yolanda Garcia hadde vært inne på dametoalet mens veggene liksom rugget på seg — og så var hun blitt truffet av en rull toalett-papir som kom fykende rundt et hjørne.

Lokale overleveringer. Brownsville ligger akkurat på grensen mellom to kulturer, den nordamerikanske og den meksikanske, og mange av byens innbyggere godtar tanken om et liv på grensen mellom to verdener, denne og den neste. Om og om igjen fortelles historier om hvileløse ånder. Rare lyder kan få folk til å si at et hus har «problemer».

Ingen av de ansatte i CDC hadde hatt noen føling med spøkelser før organisasjonen flyttet inn i nye kontorer i juni 1978. Siden da hadde halvparten av dem sett og hørt underlige ting som den andre halvparten ikke hadde lagt merke til. Var de «mer mottagelige»? De hadde sjener seg for å si noe til kollegene. I all stillhet hadde to av sekretærene betrodd seg til hverandre og forsøkt å trøste seg med at det bare var en liten ånd som ville erte dem. Nå var de ikke lenger så sikre på det. Nick hadde sagt at fremtoningen var «gråsvart», og ifølge de lokale tradisjoner om gjenferd måtte det da dreie seg om en *ond* ånd.

Da de mystiske foreteelsene var blitt innrømmet og diskutert, så det ut til å bli stadig flere av dem. En dag kjente Yolanda at stolsetet begynte å riste under henne. — Estela, kom hit! ropte hun forskrekket, og da Estela satte seg på stolen, kjente også hun vibrasjonene. Så gikk stolen over til å flytte på seg, og da løp begge kvinnene ut av rommet.

Siden toalettet lå like ved siden av det «underlig kalde» bakværelset, ble kvinnene enige om å gå på WC parvis, aldri alene. Tidligere hadde personalet gjerne arbeidet overtid når det var nødvendig. Nå var det ingen som hadde lyst til å være alene i kontorene om kveldene.

I slutten av 1981 ble pater Tim Ellerbrock bedt om å komme og velsigne bygningen. — La oss be for de fortapte sjeler som ferdes her i verden, sa han. Så gikk han fra rom til rom, lyste velsignelsen over hvert enkelt kontor og stenket dem med vievann. Utenfor dametoalet rygget han tilbake. Var det av anstendighetsfølelse, eller hadde også han merket noe? Pateren sa senere: — Jeg følte at det var noe trist i nærheten, noe som ikke hadde funnet fred.

I noen uker etter pater Tims besøk var alt rolig. Men en dag i begynnelsen av 1982 ble det holdt en grillfest etter kontortid på parkeringsplassen bak gården, og da kom Dalia Quintanilla til å se bort på bygningen. — Se der! hvisket hun til sin mann.

Hun fortalte at hun kunne se noe tåkeaktig, «noe som prøvde å ta form» ved bakdøren. Ruben Quintanilla så ikke noe slikt, men han hørte rare lyder, «som om noen løftet opp stoler og slapp dem ned igjen.» Da de så dit bort igjen, sto det en kontorstol i døråpningen, og den hadde ikke vært der før. — *Han sitter der og glaner på oss!* hvisket Dalia forferdet. Så kom det plutselig et skarpt lysglimt i korridoren. Festen ble avbrutt.

Uoppgjort sak? I sitt stille sinn slet Nick Ramon med å finne løsningen på en konflikt mellom det han visste var sunn sans og det han var sikker på at han hadde sett med egne øyne. Han fortsatte å lete etter naturlige forklaringer på fenomenene. En kontormann trakk vekk et panel og undersøkte det som var under taket på huset. En ekspert i elektronikk gikk over hver kvadratcentimeter av gården med en detektor. Ingen av dem fant noen ting av interesse. Nick Ramon konfererte med Andy Cortez, som eier gården. Cortez hadde lenge undret seg over at tidligere leieboere hadde sagt opp ganske raskt etter innflyttingen.

Hvis det virkelig var et spøkelse i gården, hvem kunne det da være gjenferd etter? Huset ligger i utkanten av en bydel som kalles Media Luna eller Halvmånen, hvor det sto et blodig slag under den meksikansk-amerikanske krigen i 1846–48. For endel år siden ble det funnet noen skjeletter av soldater da et elveleie ble utvidet. Var det en av dem som gikk igjen i kontorene? Noen tror at spøkelser er gjengangere etter mennesker som har fått en brå død og ennå har en uoppgjort sak her på jorden. Nick tenkte på den første eieren

av gården, en mann som ble drept i en bilkollisjon, og på en leieboer som hadde begått selvmord ved å skyte seg på parkeringsplassen.

Helt fra først av hadde Nick Ramon vært bekymret for hva som ville skje hvis det kom ut rykter om spøkelset. Hvordan ville folk i hans bransje reagere? Men etter hvert ble arbeidsdisiplinen så dårlig at organisasjonen ble skadelidende, og da kunne han ikke lenger holde saken skjult for styremedlemmene. Da han til slutt underrettet dem, kunne han merke hvor skeptiske de var. Men de viste ham full tillit. — Vi vet at du finner en utvei til å ordne denne affæren, sa de.

Men hva kunne han foreta seg? En onkel i San Antonio fortalte ham om et spiritistisk medium med ry for å ha helbredende evner. Nick oppsøkte henne, enda så flaut han syntes det var. Hun la hendene på hodet hans. — Det som er i huset, hva det nå kan være, har vært der i lange tider, sa hun. Hun rådde ham til å henge opp krusifikser i kontorene. — Og si til personalet at de må be, tilføyde hun.

Ny start. Nick Ramon hadde mistet sin religiøse tro, men nå innledet han arbeidsdagen hver morgen med å lese høyt den 23. salme: «Herren er min hyrde...» Smått om senn fikk han bygd opp en ny indre styrke. Han begynte igjen å arbeide til langt på kveld. Når han hørte de gåtefulle skrittene, så han seg omkring, men ville ikke finne seg i at de jaget ham vekk fra kontoret slik som før.

— Jeg visste at spøkelset ikke lenger kunne skremme meg, sa han. Isteden så det ut til at det vendte seg mot dem av personalet som ennå var engstelige. Nå fant de underlige begivenhetene som regel sted når Nick var borte. En kvinne så en skygge som passerte henne, gikk gjennom en vegg og kom ut igjen. Samtidig hørte hun orgelmusikk. En annen kvinne kom rystet og redd og fortalte at hun hadde kjent en kald hånd som strøk henne nedover ryggen.

Utpå våren 1982 var nervene blitt temmelig tynnslette; gode venner kjeftet på hverandre. Som sjef for organisasjonen ble Nick nødt til å gjøre noe, og i mai tok han sin beslutning: De skulle flytte til nye kontorer. Offisielt sa han at de trengte mer plass, men på tomannshånd håpet han at flyttingen ville «gi folkene noe positivt å tenke på.»

Da personalet tok fatt på forberedelsene til flyttingen, begynte imidlertid ryktene om spøkelset å spre seg, og til slutt kom de en journalist for øre. Hans reportasje ble trykt en lummer dag i juni, og den fikk straks store menneskemengder til å samle seg og stirre på kontorene som var hjemsoekt av spøkelser. Helt utenforstående mennesker kom og sa at de også hadde sett gjenferdet.

OM KULELYN - av James R. Powell og David Finkelstein

American Scientist, Volume 58

Norsk Institutt for Vitenskapelig
Forskning og Informasjon
Boks 2119
7001 Trondheim

Kulelyn er nesten like vanlig som konvensjonelle lyn, og kan simuleres i laboratorier. De kan flyte gjennom luften i sekunder eller minutter, før de slukner stille, eller eksploderer.

Den første vitenskapsmannen som studerte kulelyn var trolig G.W. Richman fra St. Petersburg-akademiet (1753). Hans eksperimenter var ikke svært forskjellige fra Benjamin Franklin's, men han levde ikke lenge nok til å kunne rapportere dem. Han ble nemlig drept under et eksperiment med kulelyn.

En må være klar over at kulelyn kan oppføre seg ganske fantastisk. Dette har fått mange som ikke har sett dem til å nekte for fenomenets eksistens. Man har oftere vist til rapporter om flygende tallerkener for å diskreditere eksistensen av kulelyn, enn til kulelyn for å finne en naturlig forklaring på en del UFO-rapporter.

De publiserte teoriene og dertil relaterte eksperimenter som har vært fremsatt til forklaring på KL rangerer fra kvante-mekaniske til magneto-hydrodynamiske.

Elektroluminescent luft synes å opptre i lyn-kanaler og er synlig på fotografier. Mest sannsynlig er det dette stoffet kulelynet er komponert av. Et energitilskudd (input) på adskillige hundre watt ville opprettholde lysstyrken utover den normale på et halvt sekund. Hvordan er denne kraften så sikret? På bakgrunn av studier har man anslått at over et bestemt kritisk felt som ligger mellom 1000 og 2000 V/cm vil det fly nok strøm gjennom kulelynet til å kompensere for tapet av den metastabile stimuleringen, og at når det atmosfæriske felt er nedadgående vil de elektrohydrodynamiske kreftene i kulen være ansvarlige for mange av dens bevegelsesmønstre.

I noen tilfeller har det vært observert både lyd og lukt fra kulelyn.
(I 25% av tilfellene, iflg. obs.reppaorter. Tar en i betraktning at bare halvparten av disse observatørene var mindre enn 50 m fra kulelynet, kan en konkludere med at mesteparten av KL avgir lyd og lukt.

Lyden beskrives som hvislende, summende eller putrende. Røken de etterlater seg er lys brun i vanlig lys og lys blå i reflektert lys.

1. Kulelyn opptrer vanligvis nær det konsentrerte punktet av et lynnedslag.
 2. Kulen beveger seg ofte nedover.
 3. Den kan trenge igjennom lukkede vinduer eller sprekker.
 4. Det er vanligvis ledsaget av en hvislende lyd.
 5. Den gjennomsnittlige diameteren er ca. 20 cm, og lynet varer i flere sekunder.
 - 6, Fargen er svært variabel.
 - 7 Det forsvinner ofte med en eksplosjon.
- Opptrer skjelden utenom tordenvær.

De fleste kulelyn er rapportert over vanlig land, i hus over vann osv.
Der har vært fremsatt flere teorier om kulelyn, og tre stk. står igjen, som later til å være forenelige med grunnleggende lover og kjente energikilder. Disse er:

- A) Het luft - B) Metastabil elektronisk stimulering - C) ikke-lineær strømutladning.

Rumfæreflyvninger

Fra Kennedy Space Center i Florida planlegger NASA følgende rumfærgesendelser i 1983:

Mission	Dato	Rumfærge	Nyttelast
STS-6	Jan.	Challenger	TDRS-A
STS-7	Apr.	Challenger	SPAS, Palapa, Telesat-F, OSTA-2 ¹⁾
STS-8	Juli	Challenger	TDRS-B, Insat 1B
STS-9	Sept.	Columbia	Spacelab 1 ²⁾
STS-10	Nov.	Challenger	DoD ³⁾
STS-11	Dec.	Columbia	LDEF ⁴⁾ , SMM Repair ⁵⁾

Af nyttelasterne består hovedparten af kommunikasjonssatellitter, dog med følgende undtagelser: 1) OSTA er en videnskabelig satellitt; 2) Spacelab er det europæiske bemandede rumlaboratorium; 3) DoD er en militær satellitt; 4) LDEF er en såkaldt Long Duration Exposure Facility, som vil blive efterladt i kredsløb af STS-11 og samlet op et år senere af STS-23, og 5) »SMM repair« er opsamling og reparation af den sammenbrudte astronomiske satellitt Solar Maximum Mission, opsendt i 1980.

OPPFØRSEL HOS KULELYN

Radiofrekvenseksperimentene har vist at det i en elektrisk utlading er mulig å lage en hårdnakket (utholdende) lysende ball som har mange av de karakteristika som er rapportert hos KL. Pga hurtig spredning (uttapping) av dens opplagrede energi vil ballen i høyden et sekund uten energitilskudd, mens de fleste rapporterte kulelyn varer i flere sekunder. Lievel, det direkte strømfeltet som et lyn etterlater seg er ofte positivt (40%) og av høy størrelsesorden pga et lag med positive ioner over bakken. I dette feltet vil positive ioner forlate ballen i retning mot bakken, og elektroner mot skyene. Townsend-multiplikasjon av elektron-strømmen genererer positive ioner i ballen. Disse ionene forlater ballen og beveger seg ned mot bakken. De elektriske kreftene i disse ionene forebygger konvektiv miksing og kan trolig også bevege ballen nedover eller mot vinden. (NB).

I tillegg samler ionene negativ strøm over et område mye større enn ballen og kanaliserer den inn i ballen. Energitilskuddet er tilstrekkelig til å opprettholde ballen, eller i det minste øke dens levetid betydelig. Teorien forutsier en en stabil, unik størrelse på ballen under visse kondisjoner. Kulen kan bevege seg mot (i retning av) ledere pga dens positive elektriske ladning, og ved kontakt kan den eksplodere som følge av en rask økning i den oppladede strømmen inne i den. Den bør ikke kunne eksistere i regioner uten el-felt lenger enn et sekund.

Kulen kan gå gjennom lukkede vinduer f.eks. på følgende måte:

Innledningsvis passerer elektriske kraftlinjer gjennom glasset.

Positive ioner fra kulen følger kraftlinjene og samler seg opp på den ene siden av glasset, mens elektroner fra rommet akkumuleres på den andre. Når kulen dukker opp er glasset hetet opp eller tilstrekkelig brutt ned til å bli lett ledende. Det blir således til en elektrode og en kule blir formet inne i rommet; så flyter kulen bort fra vinduet. En spesiell egenskap ved kulelynet er dets umettelige tiltrekning til skorstener. Karbonet som samler seg der

kan være nettopp en tilstrekkelig leder til å tiltrekke seg kulen, men også en tilstrekkelig isolator til å tillate el-strøm å fly inn i den og på den måten opprettholde den.

Der har vært adskillige rapporter om kulelyn som har kommet inn igjennom frontvinduet på fly og vandret opp midtgangen.

Det finnes rapporter som viser at synet av kulelyn har skapt panikk.

En kan forstå at denne panikken er begrunnet og at kulelyn

kan være et varsel om lynnedslag. Unngå derfor alt som skaper

ledning mellom deg og bakken, stå ikke oppreist som en lynavleder,

men legg deg hellr ikke flatt ned. Det beste er en bøyd, eller huk-sittende stilling med bena tett sammen.

Professor Magnus Magnusson, rektor ved universitetet i Edingburgh, skriver i sit forord til

STEMMER FRA FORTIDEN

Af Jeffrey Iverson

...beretningen i denne bog er en af de mest spændende, jeg nogen sinde har været sat på - fordi den indeholder alle elementer af mærkelighed, detektivarbejde og sand besynderlighed, således at det samlet bliver til et virkeligt stort mysterium.

Af en førortale i WEEKEND AVISEN:

I hvert fald bør man unde sig selv den fornøjelse at læse bogen, og ikke som nogle af Galileis samtidige nægte at se i hans kikkert, fordi det umuligt kunne passe, hvad man så i den.

Problemet reinkarnation er ikke løst i den nyudkomne bog »Stemmer fra Fortiden« men bogen beskriver sælsomme hændelser, hvis forklaring kunne være reinkarnation, skriver professor, dr. med. Preben Plum i Midtpunkt. Han fortæller her, hvordan mennesker under hypnose er »ført tilbage til tidligere tilværelser« og fortæller om deres »tidligere liv«. Og historikeren slår, de taler sandt om mennesker og begivenheder...

Det bliver interessant at se, om forskningen efter 200 års forsømmelser vil og tør tage denne udfordring op.

Professor Preben Plum i Jyllands-Posten

Kr. 86,00

Lindeløvs Forlag

Tranevej 2 . 3650 Ølstykke . Telefon 02/17 65 92

SAKEN FRA GROENDAL RESERVE

Det første kjennskap til observasjonen i Groendal Reserve fikk jeg gjennom overskriftene i Port Elisabeth's "Week-End Post".

Der sto: BESØKENDE FRA VERDENSROMMET VED EASTERN CAPE! Historien inneholdt detaljer fra en observasjon av humano-ider, i Groendal Reserve, ikke langt fra Eastern Cape of South Africa.

Jeg ankom til Uitenhage like før kl.17.00, den 25.oktober 1978, og jeg gikk direkte til politistasjonen. Men, da jeg hørte at Groendal Reserve var 20km fra Uitenhage, bestemte jeg meg for å ta inn på et hotell i Port Elisabeth for natten. Så fikk jeg heller forfølge saken neste dag.

Før jeg dro fra Uitenhage, ringte jeg til oppsynsmannen for Groendal Reserve _hr. D.P. Zeelie, da jeg tenkte at han kunne gi meg noen opplysninger derfra.

En pike svarte i telefonen, og til min overraskelse fikk jeg ikke snakke med ham. Hun sa at Zeelie hadde fått instruksjoner fra sitt departement, om ikke å snakke til andre om observasjonen.

Neste morgen kontaktet jeg Keith Ross i Week-End Post. Han var skeptisk fra før, og nå lurte han på hva som egentlig foregikk.

Jeg ble invitert til hans kontor, og vi hadde en lang prat mens forskjellige fotografer og reportere samlet seg omkring. Så jeg fikk da muligheten til å gi dem en masse informasjon om UFO, en sak som de var fullstendig uvitende om.

Historien handler altså om fire unge gutter, og deres observasjon av tre "sølvmenn" i Groendal Reserve, og den følgende oppdagelsen av noe som kunne vært en landingsplass, av Keith Ross og folk fra South African Police.

Jeg startet selvfølgelig med guttene som hadde vært vitner til sølvmennene, og dro øyeblikkelig til Despatch, omkring 5 km fra Uitenhage, hvor alle guttene bodde.

Fire, unge skolegutter var innblandet.

Peter Simpson, 16; høy, blek og pen, en standard 9A student. Jannie Bezuidenhout, 15; Peters venn, velbygd og mørk i huden. Hugo Ferreira, 12; liten av vekst, men med en kvikk latter og funklende øyne.

Joe Perino, 13; den roligste av de fire.

Peter er sønn av Dr. Simpson, som er almenpraktiserende lege i Despatch. Alle guttene snakket afrikaans, men Peter var den flinkeste i engelsk.

Det var av denne grunn jeg stilte de fleste spørsmålene til ham.

Mandag, 2. oktober hadde guttene fridag. Det var overskyet, men dagen var fin.

Guttene hadde dratt til Groendal Reserve på fottur. Dette er et villt naturreservat, som ligger i lik avstand fra Uitenhage

og Despatch. Det er et isolert område med bakker og daler, bevokst med hva de innfødte South Africaans kaller "fynbos." Mange dyrearter holder til der, fra små "dassies" (fjellharer) til bavianer og leoparder. Dette området er tilsett av oppsynsmannen, hr.D.P. Zeolie.

Guttene hadde en avtale med fr. Simpson, som skulle hente dem kl. 12.00, ved et monument av stein. Her er det fritt for busker og kratt, og enkeltstående trær gir svale skygger på varme dager. Den gruslagte veien til reservatet stopper også her. Selv om veien ikke er særlig god - den er full av dype hjulspor noen steder og nesten sperret av løvverk andre steder, så er den godkjent som tilgjengelig vei inn i området.

Guttene var trette etter fotturen, og omtrent kl. 11.15 kom de til monumentet. De satte seg i skyggen av et stort tre og ventet på skyssen.

Peter Simpson sa: "Vi så alle fire en sølvglinsende ting mellom trærne overfor oss, og jeg trodde det var en stor sten, som reflekterte solstrålene. Den lå i retning mot Strydomsberg, og til venstre for oss."

I samme øyeblikk pekte Jannie Bezuidenhout på et sted ca 275 meter vest for den glinsende stenen.

"Jeg så to sølvmenn som sto der," sa han. (Egentlig brukte han ordet monstre, men jeg tror den beskrivelsen var kommet en senere dato, og at det ikke var hans førsteinntrykk).

Peter oppdaget mennene omtrent på samme tid.

"Hvem tror du de var?" spurte jeg.

"Til å begynne med så de ut som vanlige menn, og vi trodde de var krypskyttere. Men så kunne vi se at de bar sølvdrakter noe i likhet med brannmenn."

Hugo Ferreira sa: "Jeg synes at draktene lignet aluminiumsfolie."

Peter fortsatte, "Det som slo meg var at klærne var så skinnende. De var fullstendig i sølv, og jeg kunne i det hele tatt ikke se noe ansikt. Det var først to menn, og de beveget seg på en merkelig måte. De hadde ingen merkbar gange, og det virket som om de gled over marken."

Hugo Ferreira og Joe Perino var enige om den rare bevegelsesmåten. Begge stemte for den oppfatningen at mennene syntes å kjøre på triller.

Peter sa, "De to mennene gikk i retning fra den glinsende stenen. Da de var i midten av bakken, slo en tredje mann lag med dem. Han bar på en firkantet sølvbag. Jeg vet ikke hvor den tredje mannen kom fra - han dukket bare plutselig opp."

"Så dere noe håndtak på bagen?" spurte jeg.

Nei, sa Peter, "vi så ingen armer heller, men bagen var litt bak for den mannen som bar den."

Var den festet til kroppen hans?

"Nei, den var ikke festet, men jeg vet ikke hvordan han holdt den."

Alle guttene sa seg enige på dette punkt, ingen av dem hadde sett noen armer. Jannie Bezuidenhout sa i sin forklaring at han ikke hadde lagt merke til noen føtter heller, og fra tegningene guttene hadde laget var det bare Hugo Ferreira og Peter Simpson som hadde et skille for bena.

Jeg spurte: "Oppførte de seg som roboter eller vanlige menn?"

"De var som vanlige menn," svarte Peter.

"Og enda sier du at de beveget seg rart?"

"Ja, de bevegde seg bare fra knærne og nedover. Det var nesten som en halefinne."

Guttene så at mennene kom til et gjerde, og Peter forteller videre: "De klatret over gjerdet, og den siste av dem så seg tilbake, i vår retning. Det virket som om han stoppet for å vente til de to andre var kommet over, og da så han mot oss. Da kunne jeg se at sølvdrakten gikk nedover pannen hans, og der hvor ansiktet var, var det bare grått."

"Tror du han så deg?"

"Ja."

"Prøvde du og kommunisere på noen måte, som f.eks. å vinke til dem?"

"Nei."

"Streifet det deg på den tiden at det kunne være mennesker fra en annen planet?"

"Bare etter at de var borte," tilsto Peter.

"Har dere lest noen bøker om UFO, eller sett filmer om det, som f.eks. Nærkontakt av tredje grad?" spurte jeg.

Ingen av guttene hadde lest UFO - bøker, eller sett UFO - filmer.

Jeg spurte Peter om hans interesse i skolefag, og han sa historie.

"Hva tenkte du på mens du satt der?"

"Jeg tenkte ikke på noe, vi satt bare og stirret alle sammen," sa Peter.

"Snakket dere sammen?"

"Nei."

Da jeg senere snakket med Peters mor, fru Simpson, fortalte hun meg at Peter, overfor henne, hadde innrømmet at mens observasjonen pågikk hadde han følt seg helt desorientert, som om han var helt alene der, uten noen andre omkring seg. Da vi snakket om dette så de andre tre guttene hørte på, sa de også at de hadde hatt en eiendommelig følelse. Men dette tror jeg er en innbilt følelse, som kom fram på grunn av denne diskusjonen.

"Hvordan reagerte dere etter å ha sett mennene?" spurte jeg

"Vi var oppspilte og bestemte oss for å forlate stenmomentet og gå til herr Zeelies hus, og vente på min mor der," svarte Peter.

"Etter at mennene gikk over gjerdet, hva hendte da?" spurte jeg.

"De gikk langs gjerdet oppover mot toppen av bakken, og så forsvant de"

"Gikk de over bakketoppen?"

"Nei, de forsvant bare plutselig," sa Peter.

I sin beretning sier Hugo Ferreira at da mennene forsvant, ble også den glinsende steinen borte.

Jannie Bezuidenhout sier, "De gikk oppover bakken, langs gjerdet, helt til de forsvant." En forklaring som blir støttet av Joe Perrino.

Peter Simpson hadde notert seg yttetligere to punkter, som gjorde mennene enda mere merkelige.

Da de gikk oppover bakken, som er temmelig bratt, la de seg ikke framover som en normal mann ville ha gjort, de vedble i rak stilling.

Da jeg snakket med fru Simpson sa hun: "Peter mente at et van-

lig menneske ville bruke minst 10 minutter på å gå opp den bakken."

Og hun la til, "jeg tok en kikk på den, og fant at det ville ta meg temmelig lengre tid."

Dette leder til det neste interessante punktet - at hele observasjonen - ifølge Peter Simpson, og bekreftet av de andre guttene - varte bare en 50-60 sekunder, selv om et ganske stort område var tilbakelagt.

Tross fru Simpsons ord, tror jeg at selv hun undervurderer strekningen som vesenene tilbakela.

Da mennene forsvant, snakket de fire guttene opphisset sammen. De forsto at de hadde sett noe helt uvanlig, og bestemte så, at i stedet for å vente på fru Simpson ved monumentet, så skulle de gå langs grusveien til oppsynsmannens hus.

Fru Simpson startet sin historie derfra:

"Avtalen var at jeg skulle hente guttene ved Big Stone (monumentet) kl. 12.00, men jeg var litt sen, og kom til herr Zeelies hus kl. 12.05.

Jeg var overrasket over å se guttene sitte ute hos ham, ved siden av garasjen. Jeg stoppet bilen, og alle fire kom løpende, mens den ene snakket forttere enn den andre.

Jeg ba dem om å roe seg ned, og fortelle hva som hadde hendt. Jeg tenkte kanskje at de hadde sett en bavian eller en leopard på veien fra Stone, men jeg kunne se at de alle var meget rystet og oppskakede.

Så fortalte Peter meg at de hadde sett tre sølvmenn.

Jeg spurte ham ut, og han sa de hadde vært som vanlige mennesker, i voksen størrelse.

Jeg spurte om han hadde fortalt noe til herr Zeelie, men han hadde ikke lyst til å bli utledd sa han. De andre tre ville heller ikke at jeg skulle gå til herr Zeelie. De sa det virket så altfor utrolig.

Ingen av dem tenkte på en UFO, eller vesener fra verdensrommet, jeg tenkte ikke engang på det selv da. Men jeg ble helt målløs da guttene forklarte mennenes bevegelser, og jeg tenkte øyeblikkelig på vesener fra andre planeter.

Jeg sa ingenting til guttene hva jeg tenkte. Jeg sa, "kom la oss gå inn til herr Zeelie og fortelle dette," og Peter sa, "vær så snill mor, han vil bare le av oss, dette er så unaturlig."

Peter sa at han først hadde trodd at det var krypskyttere, men forandret mening ganske snart da han så måten de beveget seg på. Samtidig lurte han på om det kunne være brannmenn, eller slike som går ut på slettene for å utrydde villkaktus.

Så fortalte Peter meg at han fant ut at det ikke kunne være noen av delene, fordi et normalt menneske ikke kan bevege seg på den måten som disse gjorde.

Det som slo meg så sterkt, var at Peter sa, "mor, det er en bratt bakke, og et normalt menneske vil bøye seg framover mens det går oppover, og ingen kan heller holde en slik hastighet."

Så jeg sa, "kom igjen, vi drar til herr Zeelie."

Vi dro til hans kontor, han kom ut, og vi fortalte ham alt. Han var litt skeptisk, men det så ut som han trodde det var noe. Han sa ingenting til oss. Jeg fikk inntrykk

av at han trodde på guttene, men at han holdt seg rolig. Siden fikk jeg høre at han selv hadde sett grønne lys over reservatet, ved tidligere tilfeller.

Jeg spurte Peter om han var helt sikker på at det ikke var brannmenn eller krypskyttere eller noe sånnt. Og han sa til meg, "ved siden av det at drakten deres så ut som flitterstas - det var det ordet han brukte - var bevegelsene deres så merkelige og imponerende, at det for meg så ut som de kjørte på traller."

Joe Perino fortalte meg også at det så ut som de gled framover.

Jeg kjørte tilbake til Big Stone like etterpå. Jeg stoppet bilen og gikk ut, og stirret oppover en bratt bakke, som så ut til å være bevokst med lavt gress. Senere ble jeg målløs, da jeg hørte at bakken var dekket av to meters høye busker.

Jeg tror ikke jeg ville brydd meg om saken i det hele tatt med mindre Peter hadde sagt at bevegelsene var så merkelige, at de gikk rett opp og ned, og at farten var så høy. Jeg tror vesenene må ha vært omtrent 200 meter fra guttene (Dette er en bevart antagelse, Red.)

Distansen de tilbakela var fra øst til vest, så fra sør til nord, og den totale lengden var omkring 200 meter.

(Etter utsagn fra Sgt. Powell i South African Police, var det mye lengre enn dette, Red.)

Alt hendte på mandag, den 2. oktober, som var en helligdag."

Etter fru Simpsons forklaring, spurte jeg om guttene hadde følt seg noe dårlige.

Fru Simpson svarte at Peter hadde beklaget seg over hodepine den siste uken, men at han hadde det ikke like etter hendelsen. Han hadde også fortalt at da mennene forserte gjerdet, kunne de ikke se om de gled eller klatret over, fordi de så ikke gjerdet så godt. Og da den ene mannen snudde seg og så på dem, hadde ansiktet en "glans".

Da de kom hjem, ville fru Simpson kontakte politiet og pressen, mens mannen hennes var i mot det. Det var av den grunn at offentliggjørelsen av saken ble utsatt.

Det tok fru Simpson noen dager å overtale sin mann, for å få lov til å rapportere hendelsen. Og da bare hvis guttene holdt fast på sin historie.

Endelig kunne fru Simpson kontakte Keith Ross i Port Elisabeth Week-End Post, og han kom øyeblikkelig for å sjekke historien.

På omtrent samme tid som guttene hadde sin observasjon, ble det funnet merkelige fotavtrykk.

Det var skogsarbeidere fra Groendal Reserve - Alfred Pope, Cedric Kaptain og William Five, som kom over avtrykkene omtrent 2 km fra guttenes observasjonssted.

Sporene var ovalt formet, og ca 18cm lange.

Siden var jeg på stedet selv, og oppriktig talt, selv om jeg er helt sikker på at sporene hverken var laget av dyr eller menneske,

så virker det lite trolig på meg, at sølvmannenes fotavtrykk skulle bli funnet så langt fra det originale observasjonsstedet.

Da jeg undersøkte stedet, som Cristopher Powell viste meg, var det ingen avtrykk å se lengre.

Keith Ross, sersjant Christopher Powell og major Gillanie fra South African Police, sammen med to menn fra reservatet, bestemte

seg for å undersøke området der guttene hadde sett den glinsende "steinen".

De fant bakken der observasjonen fant sted, ovenfor den plassen guttene hadde sittet.

Til deres overraskelse så bakken først ut til å være dekket kun av gress, mens den i virkeligheten var bevokst med "fynbos," over to meter høyt, og nesten ugjennomtrengelig.

Terrenget var så ujevnt og vanskelig å forsere, at mennene brukte ca 1½ time oppover.

Like etter at de var kommet fram til det omtrentelige stedet, kom de til en plass som var tydelig flatttrykt.

Dessverre var det nå gått 16 dager siden observasjonen, og det hadde vært endel tungt regn i området.

Det virket som om noe tungt hadde stått på stedet, og trykket både gress og busker flatt ned.

Etter sersjant Powell's sigende, var det åtte merker i ytterkanten av den ovale figuren, og hver av merkene inneholdt tre tydelig dype søkk. Det var også fire andre merker innenfor ovalen, tilsynelatende ikke i sammenheng med de åtte rundt, som var i lik avstand fra hverandre.

Det var ingen tegn til brennmerker på buskene som omga området.

Uheldigvis hadde ingen av mennene som var med på undersøkelsen, tenkt på at de skulle tatt jordprøver eller brukt en geigerteller.

"I alle fall," sier Keith Ross, "så tror jeg at mye av verdi alleredevar gått tapt som følge av regnværet."

Området var også nedtrampet av mennene, og dette kunne medført at eventuelle andre bevis var blitt ødelagt.

Likevel, Evert-Smith fra Week-End Post tok noen tydelige og gode bilder av området.

Powell sa: "Jeg kan ikke med sikkerhet si om dette var landingsplassen for det glinsende objektet guttene så, fordi det var helt umulig å presisere stedet. Men jeg er ikke i tvil om at dette ikke var laget på normalt vis. Merkene var altfor symmetriske." De andre sa seg helt enige. Det var absolutt ikke laget av noe kjent dyr, selv om enkelte hadde foreslått at det var turtelduer som hadde ligget i området.

"Ikke under noen omstendighet kunne turtelduer ha formet merker så symmetriske, og i så nøyaktig avstand fra hverandre," sa Christopher Powell.

Etter å ha intervjuet de fire guttene og fru Simpson, kjørte Peter, jeg, og to andre opp til Groendal Reserve. Vi kunne betrakte hele området fra stenmonumentet, hvor det var lett tilgjengelig og fritt for busker.

Peter fortalte meg at dette stedet ble kalt "Death Valley" (dødens dal), og jeg ble ikke særlig forbauset over det.

Gjennom tusmørket, som det var da, hvilte det en viss atmosfære over stedet. I det fjerne hørte vi bavianer som gjødde, og dempede dyreløyer hørtes gjennom kveldsluften. Allikevel var det en merkelig stillhet der, nesten som om man for et øyeblikk glente både tid og sted.

Hvis sølvmennene var fremmede, kunne de ikke valgt en bedre plass dersom de søkte ensomhet og avsides beliggenhet.

Vi stoppet som snarest hos herr Zeelie, og han kom ut for å møte oss. Han virket vennlig og samarbeidsvillig, og nevnte ikke den tidligere avvisende telefonen i det hele tatt.

Zeelie fortalte meg at han tre måneder tidligere hadde sett grønne lys over reservatet, og han hadde ikke funnet det normalt.

Han fortalte også at fredagen før guttenes observasjon fant sted, hadde en indianerkvinne som bor i området

sett et diskosformet objekt ta av fra reservatet.

Hun var meget skremt, og det var ikke mulig å få intervjuet henne. Herr Zeelie skulle prøve å skaffe flere opplysninger.

Da jeg kom tilbake til hotellet den kvelden, telefonerte jeg til Amerika, og grunnen var at jeg ville prøve å få tak i en geigerteller fra universitetet.

14 Samtidig ringte jeg til Geology Department, for å høre om noen derfra ville assistere meg. Jeg snakket først med professor Rust, og da jeg spurte om en avtale, var han meget skeptisk overfor UFO-problemet. Dessuten kunne han fortelle meg at alle studentene nå var meget opptatte med eksamen. Så han visste ikke om han hadde tid til noen diskusjon.
"Gi meg bare fem minutter av din tid," ba jeg, og til slutt gikk han med på et kort intervju klokken 12.00.
Da jeg kom dit, viste en tjenestevillig student meg veien til professorens kontor.
Rust er en mørk, ven mann, menen han hadde åpenbart liten tid for diskusjoner om UFO. Jeg viste ham bildet fra det nedtrykte området, skaffet til veie av Week-End Post, og han ble tydelig fengslet. Jeg trodde først at han ville dra til området selv, men så kalte han inn en av sine foredragsholdere, Russel Shone, og presenterte oss for hverandre.
Jeg avtalte med Shone, at vi, og kanskje en av studentene, skulle dra opp til området sammen med Christopher Powell, og undersøke den nedpressede ovalen.
Dessverre kunne jeg ikke være i Port Elisabeth i det uendelige, så jeg måtte reise til Cape Town.
Jeg snakket imidlertid med Christopher Powell ved forskjellige anledninger senere. Mennene hadde endelig tatt turen til stedet, torsdag, 31. oktober 1978 - 29 dager etter observasjonen.
Russel Shone og en kollega av ham, Dave Glemister, ble med på turen sammen med Powell, og de to geologene laget en omfattende rapport.
I et personlig brev til meg sa Shone:

Dessverre var ikke avtrykkene lenger så tydelige da vi kom på stedet. Allikevel, de var helt symmetrisk fordelt, og dette alene gjør dem interessante.
Sett ut fra stedet, vil jeg anta at det objektet guttene så, var omtrent 6 meter høyt. Det skulle være i samsvar med guttenes forklaring.
Jeg har ingen mulighet til å tyde merkenes opprinnelse.
Men, hvis dette er laget som en spøk, er det ingen tvil om at spøkefuglen er spekket av genialitet og en stor ressurs av energi.

Naturligvis, som ved de fleste UFO-saker, er det fremdeles mange spørsmål å stille - og besvare.

I den offisielle rapporten, stadfester Russel Shone:

Av det vi kunne oppdage var det 9 avtrykk, og alle disse var symmetriske med hverandre.
Lengden mellom merkene ble målt med et målebånd av stål, og det ble tegnet et grunnriss av dem.
Fire av merkene var ovale i formen. Inni merkene var det fire hull, som kunne vært laget av rørformede spisser.
Jorden var beviselig sammentrykt, spesielt ved ett merke, som var godt bevart.
Det var ingen svidde merker, og geigertelleren viste ingen unormal radioaktivitet.
Dette området er så fullt av tett buskas, at det er vanskelig å tenke seg at en tung innretning skulle vært transportert hit av mennesker, gjennom krattet og opp til rydningen.

Hvis man samler inn alle bevisene til regnskap, spesielt sammen med Shone's rapport, påliteligheten til vitnene, og de detaljer jeg selv hadde mulighet til å skaffe - tror jeg vi har en fin, autentisk observasjon og landingssak her.

DE TO LEENDE HUMANOIDENE I BEDARRIDES

Av Jean Bastide

Den 27. september 1973, klokken 05.30 om morgenen, fant det sted en merkelig begivenhet ved Mount Real i den franske kommunen Bedarrides, en liten by på 3000 innbyggere nær Avignón i sydøst-Frankrike. Mount Real er et lite høydedrag som kneiser bratt over stedet, dekket av pinjetrær og med tett underskog. Her og der finnes små rydninger med dyrkede jordflekker. Det er et ensomt sted. På denne tiden står solen lavt, men er fremdeles synlig.

Denne dagen var himmelen noe overskyet, men ^{lik} siten var god og det var vindstille. Herr A (som ønsker å være anonym), gikk og plukket sopp og han hadde fått kurven full på kort tid. Idet han passerte en rydning la han merke til en hel liten "skog" av sopp og han bøyde seg ned for å se på dem. Idet han rettet seg opp igjen fikk han øye på en liten skikkelse borte ved skogkanten. Den var ca. 120 centimeter høy og lot til å gripe etter noe på bakken. En annen lignende skikkelse dukket opp fra buskene bak den første. De så ut som to tvillinger, så like var de å se til.

Herr A tok dem først for å være barn og han ropte til dem at her kunne de lett plukke full en kurv med sopp. Begge stirret på ham fra en avstand av 25 - 30 meter. Føttene deres kunne han ikke se da de var skjult av lynget. På dette tidspunkt så det ut til at begge skapningene sto og lo av vitnet, som også h ø r t e latteren. Så snudde de og løp inn i underskogen, idet de bøyde seg ned under en gren som var i veien. Herr A trodde at de løp for å hente en kurv eller lignende. Skapningene hadde armer lik våre, og proporsjonale med kroppen forøvrig. De beveget seg på en menneskelig måte uten besværligheter. Begge var iført en slags beige-farvede overalls som rakk opp til halsen, uten synlige lommer eller andre åpninger. De var barhodet og hadde menneskelignende hoder. Lemmene var spinkle. På hodet bar de sorte kalotter - ingen ører var synlige, men ellers syntes deres utseende å være helt normalt.

Noen få sekunder etter at de hadde forsvunnet steg et stort ovalt objekt opp bak buskene. Det var matt blå-grått, ikke selvlysende, uten fremspring, utstikkere eller merker (emblemer) av noe slag. Avstanden fra vitnet til gjenstanden ble målt til 20 meter og gjenstandens størrelse anslått til fem meter lang og to meter høy. UFO'et steg sakte opp vertikalt og gav fra seg en svak plystretone. Det steg til en høyde av seks meter over bakken, mens løv ble virvlet opp i luften - stanset ca. et sekund og skjøt så avgårde horisontalt med stor hastighet og uten en lyd, i retning av Mount Ventoux i nordøst.

Herr A var meget forbløffet over den korte tiden det tok fra det øyeblikk da humanoidene forsvant og til UFO'et lettet. Trærne omkring landingsplassen er omtrent to og en halv meter høye og skjulte derfor gjenstanden mens den sto på bakken. Det er verdt å legge merke til at vitnet selv mente de to små skapningene måtte være kinesiske spinoner ! (Han kan ikke tenke seg muligheten av at de kunne ha vært fra et sted utenfor jorden, en detalj som i stor grad øker troverdigheten av rapporten.)

På landingsstedet fant man at gresset og en busk var presset ned , og vitnet mente at UFO'et har svevet et par fot over bakken.(1)
Det har forekommet mange rapporter lignende denne rundt om i verden i løpet av de seneste 30 år.

Legg merke til den slående likheten med den såkalte Socorro NM-saken fra 1964 (2). Likedan har man rapportert "latter" hos humanoider i en rekke saker - spesielt ved landingen i Cannina, Italia, den 1. november 1954 (3). Her ble latteren beskrevet som mer "jovial". Under den kjente landingen ved Angelholm i Sverige, mai 1946, ble både mannlige og kvinnelige "UFO-nauter" sett. En av kvinnene kastet en gjenstand utenfor lyskjeglen rundt UFO'et, og vitnet sier at han kunne høre henne le. (4). I mitt arkiv finnes i det minste seks andre saker hvor en humanoid ble sett le. (5)

Referanser og noter

1. Ouranos, nr. 16, 1976. Lumieres dans la nuit nr. 158/76. Approche nr. 10/76.
2. Socorro Saucer in a Pentagon pantry - Ray Stanford - (Blueapple Books, P.O. Box 5694, Austin, Texas 78763.)

Referanser og noter (forts. fra forr. side)

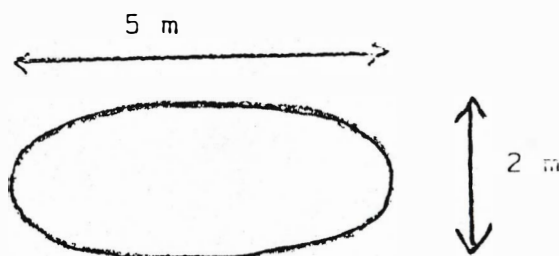
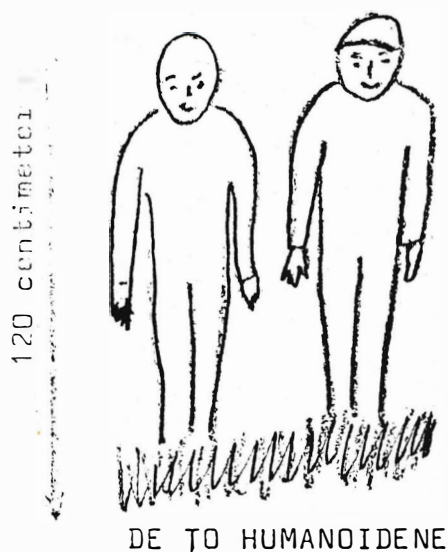
3. Flying Saucer Review, vol. 18 nr. 5 - side 11 - 15.
4. " " " " 18 nr. 2 - " 15 - 17.
5. For eksempel, saken med Maria Eladia Pretzel, Argentina - Phenomenes Spatiaux nr. 17, sept. 1968 - side 31.

KILDE: MUFON UFO JOURNAL, nr. 118 - september 1977.

Oversatt av K. Stenødegård.

---oo0oo---

Skissetegning

GJENSTANDEN

Spøkelset

Noen ville gjerne få kontakt med det for å finne ut hva det var ute etter og prøve å få det til å roe seg. Nick ga en pensjonert oberst lov til å tilbringe noen netter i bygningen. Han merket at spøkelset var til stede, men ble snart skuffet fordi han ikke fikk det til å snakke. — Hvis du ikke vil at jeg skal hjelpe deg, kan du bare dra til helvete! brølte han. I samme øyeblikk kjente han en isnende skrekk, og den beholdt taket på ham selv da han var ute av huset. Noen uker senere fikk han hjerteinfarkt.

Så kom en av predikantene i Brownsville på besøk i kontorene, ba en bønn og trampet ettertrykkelig i gulvet. Han forklarte at han ville knuse hodet på en slange, et dyr som Satan etter sigende skaper seg om til i ny og ne. Da predikanten kom til-

bake dagen etter, tok han av seg den ene sko og viste frem to stikksår på hælen. — Et slangebitt, sa han.

Den siste uken personalet var i spøkelseshuset, kalte Nick dem sammen i konferanserommet. De tok plass rundt bordet, holdt hverandre i hendene og ba. — Vi er her i CDC for å hjelpe folk som sitter vanskelig i det, sa Nick. — Og vi må arbeide som et godt sammensveiset lag. La oss tenke gode, positive tanker. Vi er på vei mot en ny start.

Selve flyttedagen holdt Nick og en av medarbeiderne på å lukke de siste kartongene, da de plutselig hørte et brak i bakværelset. De så på hverandre. Et nytt brak. Så gikk de, uten et ord, lukket døren og satte lås for en gåtefull periode i livet sitt.

MÅNEDER er gått uten at spøkelset har vist seg for de nye leieboerne i gården. Heller ikke har det fulgt etter Nick Ramon og folkene hans i de nye kontorene. Men det har satt sitt preg på dem alle. Nick har igjen funnet tilbake til sin religiøse overbevisning. Personalet samarbeider med større fortrolighet enn før. De har stått sammen overfor det ukjente. De har kranglet og lært å tilgi. De kommer alltid til å huske den gode følelsen av fellesskap da de sto og holdt hverandre i hendene og ba sammen.

Var det et spøkelse? Hus kan knirke og stønne. Lyder kan høres på langt hold i stille nattetimer. Og skygger kan bli en realitet. Men fjorten mennesker tror fullt og fast at de hørte spøkelsesaktige lyder og så nifse syn. Og det er ingen tvil om at det de hørte og så, grep inn i livet deres og gjorde det annerledes.

MERKELIGE RADIOAKTIVE HULLER OG UFO'S PLAGER RANCH OMRÅDE

Mystiske radioaktive huller i bakken og et øyenvitnes rapport om UFO har forbløffet beboerne i området.

Rancher George Blackwell kunne fortelle til australske forskere at han ble vekket opp av en liten lur, ved at det brøt ut panikk blant krøtterne.

Han sier at han speidet ut over engen og så en snurrebass-formet gjenstand stå på bakken. Da han nærmet seg tok den av med fantastisk hastighet.

Senere oppdaget en annen rancher, John Camberlain, merkelig hull i sin egen eng. Forskere fant hullene - ca. fire tommer dype - var radioaktive.

Forskerne uttalte at hullene lot til å være forårsaket av noe som søg opp jorden da det lettet. (tok av.) Ekspertene kan fortelle at tilsvarende hull er funnet i England.

Forskerne fremholder at hullene tilsynelatende er laget av landingsben på UFO'Er.

Lantana Fla. World News, febr. 17, 1981.

- Pauline Bendit's

CASH RAPPORTERER UFO OPPLEVELSE

Hollywood - Tilføy Deres liste over stjerner som har sett UFO'er navnet Johnny Cash. Her er hans beretning:

- Jeg oppholdt meg på Jamaica, og det var flere av oss ute denne vakre kvelden. Noen nevnte at de så et stjerneskudd, og jeg kikket opp mot himmelen. Da så jeg denne tingesten fare forbi.

-Den laget en merkelig lyd som jeg er ute av stand til å beskrive, og jeg mener at den var oval. Farven var også ny for meg, purpur eller rosa, jeg er ikke helt sikker. Den var borte før jeg kunne peke den ut for mine venner.

- Jeg aner ikke hva dette var, alt jeg kan si er at jeg så den, og den var ujordisk.

Victoria Texas Advocate , febr. 22, 1981.

Nyt om kvasarer

Det er sandsynligt, at kvasarer, eller i hvert fald nogle af dem, i virkeligheden er meget fjerne galakser. Man har nemlig ved hjælp af forholdsvis nye detektions- og billedbehandlingsteknikker opdaget, at mange kvasarer er omkranset af en tåge. Spektroskopiske observationer af kvasaren 3C48 har vist, at tågen består af varme, blå stjerner, hvilket bekræfter galakseteorien.

UFO OG RELIGION

Av Dr. Barry H. Downing

Slektskapet mellom religion og UFOér fortsetter å være et problem for den vitenskaplige etterforskning av UFOér. MUFON UFO Journal's redaktør Richard Hall's befaling i desember 1979 lød: Vi skal bli mere fullkomne, mere kritiske i vår etterforskning av-og rapportene om UFO saker av høy merkverdighets grad. Dette var et tegn på anspenheten mellom UFO og religion.

I den tidlige fasen av UFO etterforskning, prøvde de mest pålitelige UFO-etterforskerne å legge så stor avstand som mulig mellom dem selv som "vitenskapelige studenter av UFO", og andre som var "fanatikere"

På mange måter forsto jeg nødvendigheten av denne holdningen, med menn som Jacques Vallee og J. Allen Hynek i spissen for argument om at UFOér kan etterforskes på rent vitenskapelig plan. Disse menn måtte svare på innvendingene fra skeptikere som Carl Sagan, som sa at UFO'er var en ny form for påfunn, akkurat som religion. Men noe skjedde på veien mot Vallee og Hyneks vitenskaplige forum. For Vallee kom det med utviklingen fra hans "Anatomy of a Phenomen" (1965) : "UFO's in space, a model of scientific objectivity," til hans bok "The Invisible College" (1975), som hevdet at UFOér var en ny form for religion. Hans siste bok, "Messengers of Deception," har fått negativ anmeldelse, delvis vil jeg si, fordi Vallee synes å ha gitt opp vitenskapen enda mere til fordel for religion og psykisk fantasi. La meg peke på at Vallee har kommet til dette standpunkt, ikke gjennom en mystisk drøm, men gjennom den beste av de vitenskapelige teknikk: Han har

studert data.

Jeg må si at Hynek ikke er så langt ut på religionens veier som Vallee, men utviklingen er der. Han innrømmer at for noen år siden ville han ikke ha skrevet innledningen til Raymond E. Fowlers bok "The Andreasson Affair." (Fowler er en av våre ledende MUFON feltforskere som klart hører til den vitenskapelige siden i etterforskningen.)

Hynek utviklet den meget fornuftige klassifikasjonen av UFOér, enten som nattlige lys, diskoser i dagslys, synlige på radar, eller nærkontakt av første, annen og tredje grad. Nærkontakt av tredje grad har blitt mest berømt, ikke bare p.g.a. filmen av samme navn, men fordi det er naturlig for vitenskapelige undersøkelser.

La oss tenke oss at vi kommer kjørende ned en velkjent gate og ser et hus ved siden av veien som ikke sto der dagen i forveien. Det ville være rart. Vi ville sannsynligvis søke etter en god del vitner som kunne støtte oss, og så lage en god vitenskapelig sak til verden om at "et nytt merkelig hus er midt i blandt oss."

Men vitenskapen fordrer at vi gjør mer enn å bevise at huset er der. Vi må vite hvem som bygde det, og hvorfor. Når vi så nærmer oss døren for å banke på, blir den plutselig åpnet, og vi blir trukket inn med makt av merkelige vesener, som så gir oss en reise med huset mens vi er i en slags hypnotisk trance.

Våre venner utenfor huset er i mellomtiden blitt "frosset" før vi gikk inn i huset, og blir normale igjen når vi kommer ut. Den eneste måten vi kan forhøre det vitnet som var på reise med huset, er under hypnose. Hyneks vitenskaplige metode peker med rette på at nøkkelen til

Ufo mysteriet ligger i CE III sakene (nærkontakt av tredje grad.) Men når vi gransker dataene fra et vitenskapelig synspunkt, er det en forferdelig historie. Hvordan kan vi vite om det vitnet har opplevd er "virkelig". Hvordan skiller vi de ubevisste fremspring hos vitnet fra de "virkelige fakta"

Ray Fowler hevder - og jeg er enig - at "The Andreasson Affair" er en av de mest varsomt etterforskede CE III saker som er skrevet. Og Hynck er enig, ellers ville han ikke ha skrevet innledningen.

Hva som klarest framgår av denne forsiktige, vitenskapelige, etterforskningen av en CE III sak, er noe av store religiøse dimensjoner. Mange spørsmål dukker opp fra denne boken, men ett av de mest sentrale er: Hadde Betty Andreasson (det bortførte vitnet) en grunnleggende vitenskapelig romfartsalders opplevelse med religiøs glans, eller hadde hun en religiøs opplevelse med vitenskapelig romfartsalders glans. Eller har det vi tradisjonelt kaller religion, vitenskapelige dimensjoner.

Mange av Betty Andreassons opplevelser har bibelske paralleller. Å gå gjennom "tunnelen" er en ting jeg forklarte i kapittel 5 i min bok "The Bible and Flying Sancers."

Min artikkel "Religion and UFOs : The Extrasensory Problem," i MUFON UFO Symposium Proceedings (1974) handler om mange av de psykiske og overnaturlige parallellene mellom englene i Bibelen, og vesnene i Bettys opplevelse.

Jeg vil også anbefale at John Keels lite kjente bok "The Mothman Prophecies" blir studert i forbindelse med Fowlers bok. Keel forteller om ørnemalignende fugler, som Betty også fortalte om. Keel forteller noe sånnt som at UFO-vesener bruker telefon forbindelse for å spå

død, noe som også hendte Betty Andreasson.

Jeg vil si at en av de nærmeste bibelske paralleller til Bettys opplevelse, er varselet og visjonen av profeten Esaias, kapittel 6. I Esaias er Guds trone bevoktet av en overengel med 6 vinger. For Betty var det en ørn som bevoktet tronen.

I Esaias blir profeten renset ved at en overengel fører et brennende kullstykke mot hans lepper. Betty blir døpt av et klart lys.

Esaias blir så befalt å gå ut med et bud til Israel.

Betty ble fortalt at hun utvalgt, og skulle gå med et budskap. Mens hun sto framfor den store Fugl, følte hun sterk hete, som er en paralell til Esaias opplevelse med brennende kull.

Ray Fowler hadde store vanskligheter med smertene Betty hadde under opplevelsen.

Å tåle smerte som "Guds utvalgte folk" var viktig helt fra begynnelsen. Det var viktig for Jesus på korset, og det var viktig for jødene så nylig som Auschwitz, og kanskje i Russland i dag. Mens Betty utholdt smertene på undersøkelsen, la vesenet hendene på henne for å redusere smertene, selv om det var underforstått at det ikke var mulighet å bestige tronen til den mektigste av vesenene uten å tåle smerte. Smertene skyldtes noen "flekke" inne i henne som måtte undersøkes og erstattes med lys.

Da Esaias hadde fått sitt budskap, begynte det slik:

"Hør, og hør, men forstå ikke; se og se, men skjønn ikke."

Da Betty sto foran tronen drønnet røsten, "Du har sett og du har hørt. Forstår du?" Betty sa hun ikke forsto, og røsten sa at hun ville forstå etter vært.

Senere, under hypnose, oppdaget Ray Fowler og hans gruppe at et vesen snakket til dem gjennom Betty. Og budskapet var grunnleggende, du ser, men du ser ikke. Vi har et budskap til dere, men ikke på deres betingelser.

Velkommen vitenskap. Du har møtt paradokset av guddommelig åpenbaring. Paradokset av guddommelig åpenbaring er at den Bibelske guddoms virkelighet, viser seg selv og forblir gjemt. Den guddommelige realitet snakker men holder seg skjult i sin storhet bak kulissene.

Den guddommelige virkelighet velger budbringere, men gir hver av dem bare en del av budskapet. Hvis vi skal tro Ray Fowler, og det gjør jeg, så opererer UFO'ene mye på samme måten. Viser noe, skjuler noe. Og det er akkurat denne insisteringen på å holde seg delvis skjult som er en fornærmelse mot vitenskapen. Og det er hele naturen i UFO realiteten i seg selv, som gjør det vanskelig å skille vitenskap fra fanatisme, spesielt i CE III saker.

Richard Hall gjør rett i å etterlyse mere varsomhet i vår etterforskning av saker med høy merkverdighets grad.

Men hvis Andreasson saken er et eksempel på hva forsiktig etterforskning fører til, så tyder det klart på at forsiktig etterforskning gir den konklusjon at UFO'er ikke vil gi seg til kjenne på strengt vitenskapelige betingelser.

Betty ble ledet av vesener som ville ha hennes tillit.

De lot henne føle smerte som et middel for å teste hennes tillit - kanskje.

Hun spurte om de var fra Gud - de ville hverken bekrefte eller fornekte sin guddommelige natur.

Hva UFO'ene har gitt oss, er ikke avgjørende bevis for

deres opphav. De har heller gitt oss frihet og valg. UFO'ene har gitt oss nok bevis på sin eksistens, til å overbevise mange vitenskapsmenn om at de finnes.

De psykiske aspekter av CE III sakene, inkludert Andreasson saken er ekstremt vide.

Ray Fowler, som prøver å holde seg til sin tradisjonelle vitenskap, antyder at Bettys opplevelse, fram til og under forhøret på benken, var "virkelig." Men møtet med "fuglen" var en ubevisst fremstilling av hennes egen kristne tro og dens behov.

Men til og med en objektiv vitenskapsmann må gi rom for en mulighet, og Ray Fowler slipper inn denne. UFO'ene kan muligens være demonisk realitet, slik mange kristne tror, eller de kan være en slags guddommelig realitet. Eller en kombinasjon av gode og onde engler slik Betty Andreasson tror.

Tenker. Tror. Men vet ikke. Har ingen bevis i vitenskapelig forstand. Spør vi om fakta og viten, blir vi kastet inn i spekulasjoner.

Vi liker kanskje ikke at UFO'ene oppfører seg på den måten. Men sann vitenskap vil med tiden se fakta i øynene. Og fakta av det almene UFO-problemet er at det religiøse omfang er hjertet av UFO historien.

Mitt valg på det nåværende tidspunkt er å tro på Betty Andreasson.

Siden når de beste CE III sakene synes å avsløre en religiøs dimensjon, hvordan skal vi så forholde oss til dette rent vitenskapelig? Hvis vi begynner å invitere kristne med

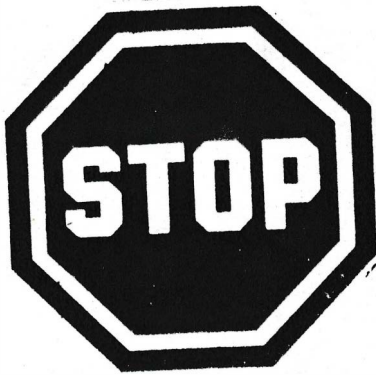
på etterforskningen, vil de på sin side se en dimensjon, mens de kristne liberale vil se en annen. Jødiske religiøse vil ha et totalt annet syn på det, og hva med muslimer og hinduer? Skal vi begynne å blande inn teologer vil vår vitenskapelige objektivitet bli håpløst tapt i et hav av religiøse fordommer og subjektivitet.

Jeg må innrømme at dette er en fare. Jeg har også mine egne religiøse meninger, og det er ingen tvil om at de påvirker den måten jeg leser UFO data på. Men å lese gjennom data, og så danne en tro - som vitenskapen kaller en teori - er det som både vitenskap og religion handler om.

En teori i vitenskapelig forstand er et system av viten som settes sammen til sikre fakta om livet og dets hensikt. UFO området er et hvor "fakta" er innviklet, både som teorier i vitenskap, og som tro i religion. For disse, som før foretrakk å ha sin vitenskap og religion servert adskilt, er tiden for bekvemmelighet over

I filmen "Nærkontakt....." er hovedrolle inne-haveren en slags "kontakt-profet", som blir drevet av en nesten religiøs visjon om møtet med UFOét på fjellet.

Vitenskapsmenn, med sine instrumenter og logikk, har også funnet fram til det samme fjellet. I det endelige møtet, reiser "profeten" og vitenskapsmennene sammen til stjernene. I denne betydning er filmen helt sann. UFOéne har latt vitenskap og religion krysse sine veier.

ETTERFORSKNINGSAVDELING
DATA OG INFORMASJONSAVDELING
UTVIKLINGSAVDELING

NIVFO ER NÅ INNE I EN MEGET POSITIV
UTVIKLINGSFASE.

DATA OG INFORMASJONSAVDELINGEN (DIA)
ER ALLEREDE ET FAKTUM, OG DE TO ANDRE
SYNES Å VÆRE NÆR FORESTÅENDE.

DATA OG INFORMASJONSAVDELINGEN (DIA) ble opprettet i vår av NIVFO NORD. Som benevnelsen (avdeling) sier er det tale om et operativt avsnitt på landsbasis. Det ligger videre i navnet at avdelingen skal arbeide med databehandling, informasjon etc. Dette innebærer en rekke forskjellige funksjoner, som f.eks. utarbeidelse av skjema, systemer, brosjyrer osv. DIA utgir et eget blad, som nylig utkom med sitt første nummer. Bladet sendes til regions- og avdelingsledere.

ETTERFORSKNINGSAVDELINGEN er faktisk allerede klar på papiret. Det har lenge vært ytret ønske om at funksjonsområdet etterforskning burde ha vært underlagt en egen avdeling. På denne måten ville vi få en operativ instans som kunne ta seg av dette felt på landsbasis, noe som ville bety en rekke store fordeler. Det ville innebære en meget kjærkommen avlastning for administrasjonsavsnittene (SA og regionene), og funksjonene ville i prinsippet bli effektivisert.

Nå har seksjonsleder Trond A. Hammernes (NTH) sagt seg villig til å gjøre et forsøk på å ta vervet som leder for denne avdelingen. Det er en stor oppgave, men Hammernes har studert opplegget og er villig til å forsøke.

Det vil bli operert med en etablerings- og utviklingsperiode frem til 1. august, og deretter en driftperiode frem til 1. desember. Dersom det i løpet av denne tiden blir oppnådd tilstrekkelige resultater skulle avdelingen være et faktum.

Noe som står igjen er en formell godkjenning fra regionslederne, samt at et flertall av etterforskere og feltrapportører ikke har innvendinger. Men avdelingen vil jo ikke ha konsekvenser for disses arbeide i praksis.

UTVIKLINGSAVDELINGEN er pr. i dag bare på forslagsstadiet. Det står igjen å utrede hvorvidt den vil overlapse DIA, om en heller bør operere med en utviklingsseksjon innen DIA osv. Noe tilsvarende gjelder spørsmålet om en PSYKOLOGI-avdeling. (Som alternativt kunne bli en seksjon.)

NÅR VI TREKKER INN ADMINISTRASJON I UFO-OBSERVATØREN SÅ ER GRUNNEN:

Er du interessert i slike ting som DIA og / eller utviklingsavdelingen steller med? Det vil naturligvis være en lang rekke ting som sorterer under disse omfattende begrepene - så nøl ikke med å si fra.

Send noen ord og be om nærmere opplysninger hos

N I V F O N O R D
POSTBOKS 458,
8001 B O D Ø

Shirley Lawrence

Den amerikanske skuespillerinde Shirley Lawrence er som mange af sine kolleger meget interesseret i psykiske emner. Selv har hun haft en mystisk oplevelse, som hun her fortæller om:

Den forsvundne boghandel

»Jeg arbejde en tid på Paramount Film i Hollywood. Hver dag på vej hjem passerede jeg en stor bygning med en restaurant og nogle kontorer. En dag standsede jeg forbavset ved en boghandel, jeg ikke før havde bemærket, og gik ind for at se efter nogle bøger om metafysiske emner. Dog tog jeg ingen og ville gå igen, da ekspeditricen venligt spurgte, om jeg søgte noget særligt, og uden at vente på svar fortsatte hun: »Hvis De lige vil vente et øjeblik, vil jeg hente en bog, som jeg ved, De vil blive meget glad for.« Hun rakte mig bogen »Ardath« af Marie Corelli. Jeg spurgte, hvad den kostede, men hun ville ikke have

penge. Jeg takkede, men undrede mig over, at en fremmed kunne vide, hvad jeg syntes om. Bogen fascinerede mig så meget, at jeg senere har anskaffet mig flere af Marie Corellis bøger.

Da jeg år senere igen arbejdede på Paramount, styrede jeg mine skridt mod boghandleren for at sige tak for bogen, men til min store forbavselse fandtes der ingen boghandel på stedet. Jeg spurgte i restauranten, men fik det mystiske svar, at der aldrig havde været nogen boghandel i huset eller i nærheden. Men bogen, jeg fik, er virkelig nok!

redigeret af Inger Larsen

Kinesisk rumflyvning

Den 9. sept. 1982 opsendte Kina sin 12. satellit, en formodet rekognosceringssatellit, som 5 dage senere vendte tilbage til Jorden. Opsendelsen skete med en FB-1-raket, en »civil« udgave af den militære CSS-X-4, og satellittens bane var 393×172 km. Kineserne arbejder iøvrigt på at forbedre raketten, så den kan bruges sammen med et kommende øverste trin, der som brændstof benytter flydende ilt og brint, en forbedring, der er nødvendig for at fremtidige kinesiske kommunikations-satellitter kan nå op i et synkront kredsløb 36.000 km over Jorden.

Delfiner skal finde Loch Ness-uhvret

Et forskerhold er ved at træne et hold delfiner til at arbejde i uklart ferskvand, f.eks. søen Loch Ness i Skotland med det legendariske sø-uhvret. Delfinerne er udstyret med avanceret undervandsfotoudstyr, der kan tage billeder selv i det mørke og uigennemsigtige vand i Loch Ness. Delfinerne bærer fotoudstyret i et specielt seletøj, som de lynhurtigt kan smyge sig ud af, hvis de bliver angrebet af evt. uhyrer i søen.

★Her oplever ingen noget

Dødsøjeblikket og hændelserne derefter har været interessant samtalestof, siden Elisabeth Kübler-Ross offentliggjorde sine undersøgelser af oplevelser lige efter døden hos personer, som var vendt tilbage fra den såkaldte »død«.

Man har nu overalt i vesten fundet utallige beviser for disse hændelser, der ligner hinanden så meget, at man klart kan tale om ensartethed.

Folk oplever en tunnel, lys, slægtninge og religiøse højdepunkter. Forskere overalt i verden har studeret disse spændende fæ-

nomener og katalogiseret dem som reinkarnationsoplevelser eller som mere eller mindre bevis for liv efter døden.

Men ikke i Rusland. Her oplever folk slet ikke noget. De dør bare. Kliniske tests efter genoplivning af mennesker, som var erklæret døde, viser ingen oplevelser overhovedet.

Den sovjetiske psykolog M. N. Lin anser de vesterlandske oplevelser for hallucinationer om ting, som man forventer skal ske. Det samme gør en anden russisk genoplivningseksperter på sygehuset i Moskva. Han siger, at sovjetiske

mennesker ingen forventninger har om et liv efter døden, og at de derfor heller ikke har nogen liv-efter-livet-oplevelser. Amerikanerne og alle vestlændinge lever i en kultur, hvor sådanne forventninger er mere naturlige.

Mod denne trods alt rimelige indvending kan man dog nævne det faktum, at der i Rusland findes utallige græsk-katolske kristne og andre religiøse, som normalt har visse forventninger om en fortsættelse af livet efter døden. Men det russiske svar er altså »NJET«.

Redigeret af Steen Landsy

SPESIAL-HEFTER !

AVTRYKKENE VED NAMSENFJORDEN:

KR. 15,-

- * Hvem satte de merkelige, trekantede avtrykkene i fjæra på forskjellige steder ved Namsenfjorden ?
- * Hva var den lydløse, busslignende gjenstanden som skogmester Lorentz Johnsen så styrte i fjorden ?
- * Hva slags flygende gjenstander var det som forfulgte biler og rettet kraftige "søkelys" mot Namsenfjorden ? Var det de samme gjenstandene som satte de gigantiske avtrykkene, - som fikk TV-sendingen i Bangsund til å falle ut, og som svidde malingen av en hytte-vegg ved Sundsvannet ?

"NORSK NÆRKONTAKT AV TREDJE GRAD ?"

KR. 8,-

I slutten av august 1954 ble Mosjøen midtpunktet for en hel verdens sensasjonslyst. Gjennom hele verdenspressen gikk meldingen om at de to søstrene Edith Jacobsen og Åsta Solvang hadde møtt en mann som de mente ikke kunne stamme fra jorden. Han forsvant i en underlig, lydløs farkost. Detaljene om denne berømte saken er nå samlet i et hefte.

ISHULLENE PÅ SILSETVATNET:

KR. 10,-

Lørdag morgen den 19. januar 1980 ble det oppdaget ca 100 runde hull i den 40 cm tykke isen på Silsetvatnet ved Batnfjordsøra på Nordmøre. Natten til denne lørdagen ble det sett et merkelig lys over vannet. Etter hvert strømmet det inn meldinger om hurtigflygende gjenstander fra hele distriktet... Hftet inkluderer en politirapport om saken.

OM ROMSKIPSTEORIEN

KR. 10,-

Den mest populære hypotesen til forklaring på UFO-fenomenet Men er romskipsteorien holdbar ? Oppfyller den kravene til en vitenskapelig teori ? Hva er det som taler for- og imot den ? Det finnes også andre hypoteser ... Har Du studert dem ? Hftet tar for seg disse spørsmål.

OM UFO-PROBLEMET - DETTE BØR DU VITE

KR. 12,-

Hvorfor oppnår UFO-begrepet så liten almen og vitenskapelig oppmerksomhet ? Er det riktig at de større nasjoners myndigheter, særlig etterretningsorganisasjonene, har hemmeligholdt avgjørende opplysninger gjennom en årrekke, fordi de frykter konsekvensene av å bekjentgjøre hva de vet ? Dette hftet på 15 sider gir en god oversikt over UFO-historien fra 1947 til i dag, og peker spesielt på begivenheter som kan fortelle en hel del om det som har skjedd opp igjennom årene, og som har påvirkets folks oppfatning av saken. Hftet er uunnværlig for den virkelig interesserte.

POLITIBIL KNUST AV UFO KR. 30,-

Et eksklusivt hefte på 48 sider, som i detalj behandler den meget kjente ValJohnson-saken fra Warren, Minnesota, USA, 27.8.79. Det dreier seg om en såkalt nærkontakt av tredje grad, med fysiske spor involvert. Et eksempel på hvor grundig en sak kan undersøkes. (NB: Ordinær pris kr. 40,- her 30,-)

BESTILLING: SEND DET AKTUELLE BELØP TIL NIVFO, BOKS 2119, 7001 TRONDHEIM -
***** POSTGIROKONTO NR. 3 469574. Anfør på talongen hva som ønskes.

★ BESTILL HEFTENE MENS DE ENNÅ ER Å FA ★

ST. HANS-MESSEN

THE MID-SUMMER FAIR
18.—24. JUNI

TIDEN NÆRMER SEG FOR DETTE STORSLÅTTE OG INTERESSANTE
ARRANGEMENTET.

NIVFO TRENGER FREMDELES MER FOLK I FORBINDELSE MED STANDEN.
DETTE ER VIKTIG.

TENK DEG OM EN GANG TIL:

VI KAN TA IMOT CA. 4 PERSONER - OPPHOLDET VIL IKKE KOSTE
NOE.

DERMED VIL TUREN IKKE BLI SÅ FORSKREKKELIG DYR

DETTE SKULLE VÆRE EN FIN ANLEDNING TIL Å KUNNE VÆRE TILSTEDE
PÅ ET ARRANGEMENT SOM STILLER UT ALT FRA HÅNDARBEIDE TIL OLJE-
BORINGSUTSTYR, OG - ADGANGEN VILLE VÆRE GRATIS, I FORM AV
FRIBILLETT.

SEND OSS NOEN ORD VED FØRSTE ANLEDNING, HVIS DU MENER Å HA EN
MULIGHET FOR Å KUNNE DELTA.

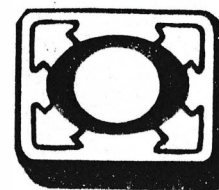
NIVFO SA, POSTBOKS 2119, 7001 TRONDHEIM.

* * * *

- * DIREKTE SALG
- * INFORMASJONER
- * FAGUTSTILLINGER

UFO FOTO

NIVFO

ER TITTELEN PÅ ET HELT NYTT SPESIALHEFTE

HEFTET ER TRYKKET PÅ A3-ARK I FORMAT A4,
STIFTET I RYGGEN.

HEFTET ER PÅ 23 SIDER, OG INNEHOLDER MER
ENN 40 SÅKALTE UFO-FOTOGRAFIER FRA INN-
OG UTLAND - KJENTE OG MINDRE KJENTE

Hvem har ikke mang en gang sittet og betraktet påstøtte
fotografier av UFO, og spekulert på om de er ekte eller
forfalsket - hva bildene egentlig viser ... ? Særlig
slike bilder som går igjen over alt år etter år, de man
 gjerne kaller "klassikere" ...

I NIVFO's nye spesialhefte er det knyttet kommentarer
til hvert enkelt bilde, sammen med de data man
kjenner, som sted, dato, fotograf, omstendigheter
omkring saken osv..

I SVÆRT MANGE TILFELLER FÅR MAN HER ENDELIG SVAR
PÅ DE SPØRSMÅL MAN HAR STILT SEG OM SLIKE FOTOS.

Vi vil tro at dette heftet er noe alle interesserte har
ventet på, som det heter - og for den aktive medarbeider
er det selvsagt uunnværlig.

PRISEN ER SATT LAVEST MULIG: Kr. 13,- fritt tilsendt.

BESTILLES VED Å SENDE INN KR. 13,00 TIL:

NIVFO SA, POSTBOKS 2119, 7001 TRONDHEIM

POSTGIROKONTO NR. 3 46 95 74

Vennligst anfør på talongen: U F O F O T O

FOTOSPALTEN

Fotoråd

Sjekk alltid kamera før du drar på tur. Er det lenge siden du byttet batterier til lysmåler, blitsen? Det kan lønne seg å ha noen ekstra batterier med seg hvis en drar på lange ferieturer el.l.

Dagens kamera er som regel svært avanserte og gjør mye av den jobben som før var "litt av fotograferinga" automatisk. Dette gir to fordeler: En kan ta bildene mye raskere (snap shot), eller en får mye bedre tid på seg til motivet, istedet for de forskjellige knappene på kamera.

Et kamera skal behandles pent. Snø, vann og sand kan skade et kamera så mye at det ikke er lønnsomt å reparere. Ha derfor aldri kamera ubeskyttet med på sand- stranden en sommerdag eller på fjellet en vinterdag. Kameraveske eller en plastpose (på stranden) kan redde mye for deg! Som regel blir UV eller Sky-light filter regnet som beskyttelse for objektiver, men et slikt filter er noe mere. En unngår at UV-strålene i lufta (de vi blir brune av) påvirker filmen for mye. Du har sikkert sett at bilder tatt en

solskinnsdag på fjellet har blå stikk, skyggene blir blå, himmelen blir uvant mørkeblå osv. Dette hindrer et slikt filter til en viss grad. En solblender hindrer at en får refleksflekker på bildene og hører med til ekstraustyr-et.

De fleste bilder tar man i solskinn. Husk da: Landskapsbilder gjør seg som regel best i solskinn. En får frem brilanssen i farver og skyggene skaper liv og dybde i bildene. Men dette gjelder ikke mennesker! Tenk deg selv hvor lett en skjær-

er grimaser i solskinn. Skyggene blir "hardere" og stykker opp ansiktet, ikke alltid på den peneste måten. Overskyete dager eller i skyggepartier er mye bedre lysforhold for portrettfotografering.

Blitzfotografering kan ofte være vanskelig. Hvor ofte får en ikke bilder tilbake der personen som sitter nærmest kamera blir hvit i ansiktet, mens resten av bildet blir bra? Prøv å unngå å ta blitsbilder der personene sitter etter hverandre eller på rekke bakover i bildet. Ta heller et bord eller lignen-

de. En får da lite avstand fra kamera til personene og blitsen personerer ut lik mengde lys på alle. En får kanskje ikke så mange personer med på bildet, men den hurtigste lukkertiden en kan bruke ved elektronblitz. En får da et sort felt over bildet.

Eksperttips: Ved fotografering i motlys der en ikke vil ha siluettvirkning kan det lønne seg å justere lysmåleren litt. På alle kamera med asa-din innstilling kan dette gjøres. Også de helt automatiske. Bruker en f.eks. en 100 asa (21-din) film vil kamera slippe mere lys inn ved at en på det bestemte motivet stiller inn asa-din skalaen til f.ek. 32 eller 25 asa! Enkelt når en først vet det.

God fotojakt.

NYHET I NORGE !

A NEW KIND OF SPORT BOAT FOR A NEW KIND OF SPORT**MINI CRUISER**

VANNMOPED MED 3,5 HK. MOTOR INNKAPSLET FOR SIKKERHET. BRUKES AV HELE FAMILIEN. SYNKEFRI OG RIMELIG BENSINFORBRUK. 1,60 m. lang. BREDDEN 68 SM. VEKT: 18 KG. KAN TAS MED I BILEN I BAGASJEROMMET. OPPBLÅSBAR, SIKKERHETS-TESTET. 1,7 L. BENSIN ER NOK TIL 60-90 MIN. KJØRING. UTSALGSPRIS KR. 5.600.- UTSTILLING: ØSTLANDSKE HYTTESENTER A/S KOM Å SE PÅ DEN. VIDEOFILM VISES.

ØSTLANDSKE HYTTESENTER A.S

Bernt Ankers gt. 5, Oslo 1 Tlf. (02) 11 47 50 - 11 47 41 Åpningstider: Mandag—torsdag kl. 09.00—16.00, fredag kl. 09.00—15.00.

Hos STRUBES finder man - som ingen andre steder - et udvalg af bøger i tusindvis. bøger om et hvilket som helst emne inden for ASTROLOGI - PARAPSYKOLOGI - MYSTIK - UFO'er - OKKULTISME - ØSTENS VISDOM - DE STORE RELIGIONER - FORTIDENS GÅDER - PSYKOLOGI - YOGA - ÅNDSKUNDSKAB - SUNDHED og SYGDOM.

Og det kendskab til disse emner, som vi har ud fra 40 års erfaring, vil altid være en hjælp for dig til at finde det rigtige om det, du søger.

GRATIS TILBUD

Vi sender dig gerne STRUBES HÅNDBOG, et katalog over bøger, der netop interesserer dig.

Du kan bestille STRUBES HÅNDBOG gratis tilsendt

STRUBES
POSTORDRE-AFDELINGEN

DK-4430 VIBY SJ.

